

A doua zi se îndreaptă amândoi către o corabie veche, eșuată undeva nu departe de țărm. Vasul stă de mult timp acolo și ei l-au mai vizitat de câteva ori. Păcat că prințul nu poate sta mult timp sub apă. Ariel rămâne să caute în continuare și descoperă în gura unei amfore vechi o altă piatră prețioasă. E incredințată că face parte din comoara tatălui ei.

„Așa cum am găsit-o pe aceasta, am să le găsesc pe toate!” își spune prințesa-sirenă, încurajată de prima ei izbândă. „Am să-i chem pe toți bunii mei prieteni din ocean. Cu siguranță o să mă ajute.”

Și glasul ei melodios adună într-adevăr o sumedenie de viețuitoare ale mării. Se strâng pești, răcușori, delfini, caracatițe, căluți-de-mare, țestoase și câte și mai câte alte făpturi... Toate sunt bucuroase să o revadă în mijlocul lor, și pentru fiecare Ariel are o vorbă bună.

Apoi, vechii tovarăși ai prințesei încep să scotocească ascunzișurile apelor. Și, în scurt timp, toate giuvaierele încă negăsite sunt aduse la picioarele regelui Triton, căruia nu-i vine să-și creadă ochilor.

